

Hjärtat är bara en muskel, kärlek blott en konstruktion

Maud Lindström

Strategivisor för kärlekskritiker

(Trogloodyt Productions 2005)

Rakt på sak, fräckt, ömt och med mycket humor: sådant är Maud Lindströms fräscha tillägg till den annars starkt mansdominerade svenska vistraditionen. Maud beskriver sig själv som en "kärlekskritisk, bisexuell, feministisk poet och vissångerska", och har på sitt första hellånga album *Strategivisor för kärlekskritiker* satt ihop tio låtar som både lyckas beröra och reta upp lyssnaren. Ingenting är tabu, det personliga blir politiskt, och ärligheten i texterna tröttnar man inte på i första taget. Hon sjunger om svinprinsar, one-night-stands, lesbisk sex, kravlöshet, om att passa in och om att vilja eller inte vilja vara normal. Och allt i jag-form. Stundvis är hon snyggast och bäst i världen, stundvis osäker och rädd.

Skivan kör igång med det svängiga och fartfyllda titelspåret "Strategivisa för kärlekskritiker", som i alla lägen uppmanar till ensamhet framom den förgängliga tvåsamheten som står som norm i vårt samhälle: "Du blir tillfredsställd men sällan sviken av masturbation / Hjärtat är bara en muskel, kärlek blott en konstruktion". På det andra spåret fortsätter Lindström med att genomskåda och ifrågasätta normer, men nu på ett mer dystert och ångestfyllt sätt. Hon klumpar ihop alla stereotypa kvinnoporträtt ur kända visors sommarvärldar – Frida, Sabina, Cecilia och Rosmarie – och visar på hur omöjligt det är att uppfylla deras roll. "Jag är naken och svettig och skitful och kåt / Nu är Sjösala äng både fuktig och våt / Hennes klänning på fotot är vit som en snö / När du kommer djupt i mig vill jag bara dö / Jag blir aldrig vacker vid vatten / Jag blir aldrig vacker vid vatten". Maud spinner vidare på samma tema ännu på låten "Fröken Normal". Ofta vill man en sak, men har blivit uppfostrad till att vilja något helt annat, och krocken som uppstår mellan

de olika viljorna leder till en "existentiell och elak kris". "Jag är rädd att inte veta vem jag är och vad jag vill / och jag är rädd att frågan inte har nåt svar / Jag är rädd för att bli sittande med Volvo, man och barn / men lika rädd för att bli lämnad ensam kvar / ... / Hur tar man död på något som är rotat i en själv? / Hur tar man död på Fröken Normal?"

Maud Lindströms röst är både okonstlad och enkel, och texten som är det väsentliga på skivan kommer tydligt fram. Melodierna är enkla och lätta att sjunga med i, och redan efter ett par lyssningar märker man hur man går omkring och gnolar på dem lite varstans. Vad gäller musiken bjuder den inte på några större överraskningar, men den fungerar och låter bra. Trots att låtarna oftast rör sig kring samma tonarter och ackordföljder är arrangemangen välgjorda och tillräckligt varierande så att helhetsintrycket hålls mångsidigt. Och trombon- och trumpetfillarna på "Svinprinsen" är briljanta tillsammans med den starkt mansdominerade bakgrundskörens unisona och hurtiga fras: "Lita aldrig på en man!"

Den vackraste och sköraste av låtarna, "Ersättbar", som Maud Lindström till största delen gör ensam till eget gitarrkomp, berör och utgör en viktig del av helheten i sitt allvar och sin melankoli. I den är ironin och humorn borta, bara en naken och övergiven tjej som drar täcket över huvudet finns kvar. Men plötsligt i låten "Tro inte att jag kommer att bli kär" står den stora kärleken framför henne, och alla kärlekskritiska idéer är som bortblästa.

Skivan har mycket att säga och lockar både till skratt och eftertanke, och viljan till förändring som så starkt finns med i varje låt är härlig att lyssna på! Bra jobbat, Maud! Hoppas vi snart får höra mer!

VICTORIA LINDQVIST